

Autor: Joan Garí
Fotografies: Joan Antoni Vicent
3i4, València, 2012

Quan era un xiquet somiava en tenir una bicicleta. De família obrera jo veia altres nens passejar-se amb elles. I arribà el dia que mon pare em portà a casa, pels Reis, una bicicleta de segona mà. Li l'havia donada per a mi l'amo de la fàbrica on treballava: era roja, amb portaequipatges però d'aquelles que no tenien barra de ferro entre les cames; tothom es reia de mi dient-me "dona, dona..."

Aliè i blindat com estava ja contra tota aquella estupidesa podia ataular el paisatge d'una altra manera, podia recórrer espais i llocs més llunyans. Gaudia l'aprenentatge de la llibertat i d'una felicitat capaç d'identificar-me amb la grandesa d'aquest món que m'envoltava.

Avui estic ací per presentar l'obra titulada Viatge pel meu país, llibre realitzat per dos amics meus, Joan Garí autor del text i Joan Antoni Vicent autor d'una llum poètica que envolta les paraules. Els nostres amics sembla que, a tots els presents, ens han regalat una altra bicicleta, un tàndem.

Si viatjar és una manera de viure i veure el món, fer-ho en un tàndem t'afegeix la possibilitat del diàleg, de la complicitat muda que et connecta d'una forma emotiva i intel·lectual amb qui viatja

amb tu i amb el paisatge que t'envolta.

Aquesta obra dual és una excusa per recordar allò que Joan Fuster féu 50 anys enrere quan decidí parlar dels seus conciutadans i dels pobles per tal de concretar una identitat -la dels valencians- que vacil•lava.

Joan Garí amb el mestratge que el caracteritza - sempre he dit que després de Joan Fuster i Joan Francesc Mira tenim i tindrem Joan Garí- i ho dic des de l'honestedat afectiva i intel•lectual meua que ens convida a pujar al tàndem i viatjar. Guiat per una precisa documentació perfectament trenada, per una prosa polida, exacta i no gens rebuscada - no li cal demostrar res a hores d'ara-afegeix un plus al llibre fusterià mitjançant una pàtina de reflexions i dades personals, també molt interessants sobre la marxa. Joan Garí revisa el viatge de Fuster i l'amplia. Ell actualitza i enriqueix el nostre llegat. Tenim a la vista la possibilitat d'una primera presa de contacte a través del llibre que ara presentem: "Qui som els valencians, en quin país vivim, quin futur podem projectar, quan finirà l'autoodi que ens tenalla, aqueixa autocompassió que ens esclavitza?"

De tant en tant, aqueixa ironia i mordacitat, marcada per Fuster apareix per la boca de Garí; no pot ser d'una altra manera, però amb una alta dosi de sornegueria.

Joan Antoni ha fet el seu propi viatge a través d'una col•lecció d'imatges que parlen per elles mateixes. I dir això no és cap banalitat: per uns moments, pensen vostès el que suposa cercar, localitzar i captar la llum dels mots. El fotògraf interroga el sol ben de matí, sent parlar els colors dels vents, acarona la pluja, per la boira tremola amb el cos. La plasticitat poètica suggerida per les imatges del seu llibre semblen una cosa fàcil un cop plasmades al paper, però obtenir-la mostra, a banda d'una tècnica acurada, una visió del món propera a la vitalitat d'allò que som i vivim. Un Joan Antoni amable, un Joan Antoni entusiasta, un Joan Antoni vital que ens ha mostrat la bellesa de l'austeritat: ha vestit o despullat de llum els mots.

Una obra com aquesta es mou en una aparent paradoxa: l'escriptor lluita -de vegades sense aconseguir-ho- per diluir aquest "jo individual" de la història que relata; el fotògraf, tot i que aparentment no mai es converteix en objecte/tema del seu treball, s'hi esllavissa rere cada petit detall d'allò fotografiat.

Ser conscient d'aquest passeig i d'aquesta paradoxa és el que conforma aquest llibre en una joia, una obra digna i bella.

Amics i amigues, als temps que corren, és tot un luxe poder dir que si viatge la meua bruixola és guiada pel cor d'aquests amics, és tot un luxe gaudir del treball pacient i ben fet d'aquests autors. Gràcies pel regal que ens heu fet del vostre viatge. En llegir-vos les imatges i veure les paraules m'heu fet recuperar la innocència i fortalesa del xiquet que vaig ser jo: gràcies per aquest nou tàndem. Ara podrem tots els lectors i els presents dialogar amb vosaltres pedalant, i a més comprendran per què la llum dels mots passejarà, atemporal, en una nova bicicleta.

Moltes gràcies,

Josep Lluís Abad i Bueno

La Vilavella, fet el 21 de maig i presentat el 16 de juny de 2012.